

Mijn vriend, de visser

Wanneer ik hem ontmoette weet ik niet meer. Misschien was het op de kade, misschien in het bureel of misschien ook in een herberg. Hij was niet mild met zijn woorden. Er was zo'n afstand tussen ons. Misschien omdat ik een das droeg en hij zijn donkerblauwe pull... Wat ik toen gezegd moet hebben, weet ik ook niet meer, maar plots was het ijs gebroken.

Op een middag kwam hij me opzoeken: of ik even met hem een kijkje wilde gaan nemen aan boord van « zijn » vaartuig. Hij was geen reder, maar dat vaartuig was een stuk van hemzelf geworden en daarom was het « zijn » vaartuig. Gans het schip hebben we afgestapt, vanop de brug tot beneden in de machinekamer en het ruim. « Dit is dat, dat dient hiervoor, hier doen we dat, enz. ». Korte zinsneden, niet meer. Soms stelde ik een vraag: waartoe dit diende. Hij gaf me een uitleg. Veel begreep ik er niet van, maar om mijn vriend mijn onkunde niet te laten blijken op gebied van navigatie en visserij, knikte ik overtuigend. Na het bezoek aan het schip, namen we afscheid. We gaven elkaar de hand: tot de naaste reis, broer.

De volgende reis zag ik hem terug op het bureel. Hij was licht aangeschoten en aan zijn arm hing een keurig geschilderd meisje. « Mijn meisje » presenteerde hij vol fierheid, terwijl het ding zich nog inniger tegen zijn blauwe frak aanleunde alsof er gevaar bestond geschaakt te worden. Die avond heb ik lang nagedacht over mijn vriend. Ik besepte dat mijn vriend het niet meer bij het goede eind had, dat hij zijn koers aan het verliezen was. Ik nam ook het vast besluit hem te helpen, moest het nodig zijn. Dat besluit is me toen noodlottig uitgevallen. Eigenlijk ben ik altijd een idioot geweest, want toen ik de gelegenheid kreeg mijn vriend alleen aan te treffen

—het was in een herberg en hij was dronken — zegde ik hem dat dit meisje niet voor hem geschikt bleek... dat hij beter deed uit te zien naar een andere vrouw, zonder geschminkt gelaat maar waaruit dan een openharigheid straalde. Toen werd mijn vriend kwaad. In zijn dronkemansrazernij broebelde hij allerlei woorden uit, niet vleiend en tot publikatie weinig geschikt. Ik was toen hopeloos en omdat niemand je beter begrijpen kan dan je eigen moeder ben ik naar haar gegaan en haar alles verteld. Toen ik kind was begreep ze me altijd, nu zou ze het ook begrijpen. En nogmaals was het een ontgoocheling, zelfs bij mijn eigen moeder. « Je bent te vlug van stapel gelopen, zegde ze me, kalm en hoofdschuddend... je hebt willen goed doen, je bent je vriend te vlug af geweest en hebt hem de tijd niet gelaten zelf tot bezinning te komen. »

Ik was razend... mijn vriend... en ook mijn eigen moeder.

En toen kwam nog een reis. De uitbetalingsdatum was gesteld op

het bureel. Een oud vrouwtje kwam er daags voordien. Ze vroeg het diensthoofd te mogen spreken. Die kwam op me af: « Dit vrouwtje wil je even spreken... » « Ik ben zijn moeder, zegde zij, vorige reis kwam hij niet thuis. Zij heeft hem volledig voor haar gehouden. Zeg het hem dat ik hier geweest ben ». Toen heb ik voor de eerste maal in mijn leven gevoeld dat ik een plicht te vervullen had: ik moest mijn vriend redden, kost wat kost. Ik heb hem die avond opgezocht... in alle mogelijke en onmogelijke kroegen. Het kon me eenvoudig niet meer deren of hij me terug zou belagen. Eerst vond ik het meisje, in een kroeg met een ander zeeman. Ze gunde me geen blik. Toch ben ik er op afgegaan: « Waar hij was? » « Ik weet niet over wie je het hebt, meneer... » Ik ben toen ijsig kalm gebleven. Misschien was ik toch gelukkig omdat ik wist dat hij alleen was, en misschien vatbaar voor rede.

Eindelijk vond ik hem, dank zij een bemanningslid die me vertelde dat hij daar moest zijn...

Bij het binnentreden had ik geen oog voor hem, maar onopgemerkt bespiedde ik hem: hij had verdriet. Niets meer van die stoere visser die me eens vol fierheid zijn schip getoond had. Hij zat alleen aan 'n tafel, troosteloos als iemand voor wie het leven geen uitzicht meer biedt. Het was me te sterk. Tenslotte bleef hij « mijn vriend » en daarom ben ik op hem afgegaan. Hij was een stuk wrak geworden. « Of hij een pint wou drinken voor mij »...

« Neen, maar ga niet weg, we kunnen wat praten ».

We hebben lang gepraat. Mijn geheugen laat me steeds in de steek, zodat ik nu niet meer weet of we één of twee uur gepraat hebben. Hij kwam het eerst aan het woord: zij had hem verlaten, zonder een woord, zonder enige uitleg: zij was een hoer, zij was een... Toen sprak ik over het vrouwtje dat bij mij geweest was op het bureel, zijn moeder en toen scheen het me of mijn eigen moeder me toesprak « doe het maar jongen, dit is nu het moment ».

En plots wiggelden dikke tranen over zijn wangen. Ik had gewonnen, alleen bleef er nog de afwerking.

« Ze wacht op je broer... »

« Neen, ik ben de laatste reis niet thuis geweest. Ik kan zo maar niet... »

« Dat kan je wel, je had wel de moed haar in de ongerustheid te laten ».

Toen volgde een snikken, zoals alleen een kind snikken kan dat iets misdaan heeft. Neen, de mensen in de herberg hebben er zich niet aan gestoord omdat ze voelden dat er hier iets omging in een hart van een mens. Ze hebben er zich eenvoudig niet aan gestoord. En toen tussen twee tranenvloeden heb ik mijn vriend leren kennen als een groot kind:

« Of ik even met hem wilde meelopen tot aan zijn ouderlijk huis ».

« Ja broer, kom laat ons gaan »...

Ik heb aangebeld. Moeder deed open: « Voilà we komen uit zee ». Neen, er zijn geen hartroerende tonelen gebeurd: geen kwestie van de verloren zoon of van de berouwvolle zoon. Alleen een hartelijke « welkom thuis, jongen ». Wel ging er een traan bij gepaard, doch, ik herinnerde me het voorschrijf van mijn eigen moeder: ik ben steeds te voortvarend. Ik bemoei me teveel met andermans zaken. In de keuken was het lekker warm. Broer nestelde zich bij de kachel. « Ik heb nog iets bij, zegde hij, daar in mijn « panger ». Of je dit wil klaar maken, moeder... »

We hebben toen gebakken aardappelen met tongen gegeten. Heerlijk... Toen ik die avond laat thuiskwam wachtte mijn moeder me op: en toen was het mijn beurt om dat wrange gevoel in mijn keel te krijgen. « Je hebt vanavond misschien toch goed gedaan, jongen... »

« Misschien, moeder, misschien ».

Doch ik wist het, want steeds zal ik me blijven herinneren hoe mijn vriend me bij het afscheid de hand gedrukt heeft: mijn bureaukratenhand in zijn potige vereelde ruwe hand. « Ik zal het nooit vergeten broer, maar vergeet jij wat gebeurd is »...

Broer is getrouwd sindsdien, met een eenvoudig vissersmeisje.

Onze wegen zijn uiteengegaan. Vanmorgen lag echter een klein kaartje op mijn bureel: « Dhr en mevr. X melden U met grote vreugde de geboorte van hun zoon Henkie... »

Proficiat broer... je bent op de goede weg. Morgen zoek ik je terug op en terug zal ik je potige hand in de mijne voelen, niet om je uit te schelden, maar om je te feliciteren ditmaal... En onze beide moeders zullen vanuit het hierna-maals gelukkig op ons neerkijken...

Op jouw, broer visser, en op mij. We zullen opnieuw gelukkig zijn en voelen dat er nog iets op de wereld bestaat dat « liefde » heet. — F.D.

BUITENLAND

ITALIE

De moeilijkheden van de visserij

Het verbruik van vis in Italië, welke gekenmerkt wordt door een konstante verhoging, bereikt per jaar 300.000 ton. In dit getal is niet begrepen de tonijn welke bestemd is voor de konservennijverheden en de bereide vis, zoals de stokvis. De nationale produktie daarentegen bereikt amper maar 200.00 ton per jaar, dit wil zeggen dat er jaarlijks voor 100.000 ton moet ingevoerd worden. Dit is geen probleem van recente datum, immers in 1938 reeds bedroeg het importcijfer ook 100.000 ton. Maar nu moet er rekening gehouden worden met het feit dat vele visgronden voor de Italiaanse vissersvloot verloren zijn gegaan. Daarbij komt nog dat wanneer de Gemeenschappelijke Markt in de laatste fase van uitvoer zal treden de Italiaanse

reders in rechtstreeks contact zullen treden met ander partners van de Gemeenschappelijke Markt.

De produktiviteit van de visserij-industrie is afhankelijk van de vloot, de ervaring van de bemanning en de bezochte visgronden. Indien men bedenkt dat voor wat de vloot en de ervaring van bemanning voor alle partners dezelfde zijn, toch moet voor Italië rekening gehouden worden met het feit dat de visserij een typisch beeld vertoont van kustvisserij, terwijl de andere landen van de E.E.G. de industriële visserij beoefenen.

Dr. Caiozzo heeft berekend dat de produktiviteit van de Middellandse Zee 60 kg vis bedraagt per ben jaarlijks, terwijl daarentegen de Oceaanvisserij 1.000 kg opbrengt. Anders uitgedrukt wil dit zeggen dat een vaartuig die in de Middellandse Zee de visserij beoefent 9 ton vis aanvoert tegen 150 ton voor een gelijkwaardig vaartuig die in de oceaan de visserij beoefent.

Tevens dient ook opgemerkt dat wanneer in Italië gesproken wordt van Oceaanvisserij men hiermede de visserij bedoelt in de tropische wateren, daar deze de enige is door Italië uitgeoefend. — K

KLEINE AANKONDIGINGEN

„NIEUWSBLAD van de KUST“
Tel. 777 13